

NGÀI BỎ CON SAO?

Bước vào Thánh Lễ Chúa Nhật hôm nay (CN XII thường niên B), cộng đoàn đáp ca Thánh Vịnh, dâng lời tạ ơn Thiên Chúa uy quyền từ nhân đã không bỏ mặc dân Người cho dòng bão cuộc đời vùi dập tã tơi. Người can thiệp cho gió cuồng sóng dữ phải lặng tiếng im hơi :

Họ thông thương, vượt bao la biển cả,
Thấy nhãn tiền việc Chúa đã hiển nhiên,
Thấy bao kỳ công của Người giữa thủy triều, nước lũ:
Người ra lệnh cho bão tố bùng lên,
Cho sóng đập dồn cuồng điên xô đẩy,
Hất tung lên trời, ném xuống đáy vực sâu,
Cho hồn xiêu, phách lạc trong lao đao, nghiệt ngã,
Cho quay cuồng, nghiêng ngả như say,
Trong phút chốc đã biến ngay đầu mắt.
Trong cơn khốn-quẫn gian nan,
Họ cầu xin Chúa, than van kêu nài:
Xin Người nâng đỡ, đưa tay,
Kéo ra khỏi cảnh đoạ đày gian lao,
Xin cho gió thoảng lao xao,
Bão dông chợt tắt, sóng gào im hơi.
Họ vui sướng vì biển trời im tiếng,
Chúa dẫn họ về tới bến chờ mong.
Ước chi họ hết lòng cảm tạ!
Vì Chúa thương, đã ban bao sự lạ kỳ công!
(Tv. 107: 23-31)
[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

Đó là lời tạ ơn Chúa Giêsu can thiệp nhãn tiền trong trình thuật Tin Mừng Mác-cô: "Ngày ấy, khi chiều đến, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: "Chúng ta hãy sang bên kia biển hồ". Các ông giải tán đám đông; vì Người đang ở dưới thuyền, nên các ông chở Người đi. Cũng có nhiều thuyền khác theo Người. Chợt có một cơn bão lớn và những lớp sóng ủa vào thuyền đến nỗi sắp đầy nước. Và Người thì ở đằng lái dựa gối mà ngủ. Các ông đánh thức Người và nói: "Thưa Thầy, chúng con chết mất mà Thầy không quan

tâm đến sao?" Trỗi dậy, Người đe gió và phán với biển rằng: "Hãy câm đi, hãy lặng đi". Tức thì gió ngừng biển lặng như tờ. Rồi Người nói với các ông: "Sao các con sợ hãi thế? Các con không có đức tin ư?" Bấy giờ các ông kinh hãi và nói với nhau rằng: "Người là ai mà cả gió lẫn biển cũng đều vâng lệnh Người?"

I- DỆP TAN BẢO SÓNG, CHÚA UY QUYỀN KHÔN TẢ

Trong thánh kinh, biển là sào huyệt của Satan. "Satan! người phải nhào xuống âm phủ, tận đáy vực sâu! (Is. 14: 15). Sóng thần cuồng phong là hình ảnh của sự dữ, Chúa thống trị sự dữ ác thần. Văn hào Pháp René-François Sully Prudhomme tôn vinh Thiên Chúa qua bài thơ "Nói Với Đại Dương" dưới đây, rõ ràng ông đã miệt thị biển cả tấn công bất lực vào "Tảng Đá Hội Thánh Người":

*"Hỡi đại dương, biển cả! Người có biết hay không?
Người đáng chi trong vũ trụ mênh mông vô tận?
Đán mắt vào bờ, nhìn người rộng thật mất hút,
Nhưng khi hồn ta nổi điên bay vút lên cao,
Đo dòng, dò đáy, ta thấy người sao nhỏ hẹp!*

Chẳng như sóng cả, ta bấp bênh, người thiết bền vững,
Nhưng số kiếp lao nhọc dập vùi, người cũng như ta.
Người thấy ta chết, mà tinh tú hoá ra cũng tắt.
Chẳng có gì vĩnh viễn khi chẳng kịp bắt thời gian.

Như máu anh hùng sục sôi nơi đạo quân hùng dũng,
Ào ạt tấn công tưởng thành, người lại đùng đá tảng
Nhưng đá rắn chắc, nên đá vẫn đứng thẳng trơ trơ.
Chồm lên đi, rướn nữa đi, hỡi tên khổng lồ to xác!
Người tưởng mình kếch xù bởi tên lùn đứng sát gần người.
Quả là ta ngưỡng mộ người, nhưng Trời nhạo cười ta điên.

*Người dẫn giọng quở la liền:
"Không gì hùng vĩ, vô biên, uy quyền
Hơn là Tạo Hoá vi huyền,
Người là Thượng Đế dựng nên đất trời!" (*)*

- Nguyên tổ nghe theo Satan lừa dối cưỡng lệnh Người. Nó đã bị nguyên rủa trừng phạt:
"Ta gây đổ kị giữa mi
Với người phụ nữ chặn mi suốt đời,
Giữa dòng dõi mi khắp nơi
Với dòng người ấy muôn đời dài lâu,
Mi sẽ bị đánh đập đầu
Bởi dòng người ấy chặn đầu mi luôn,
Vì mi rình cắn gót chân
Người phụ nữ ấy sẽ dần nát thân."
(Sáng Thế 3: 15)
- Chúa cho hồng thủy tiêu diệt mọi loài thụ tạo:
"Chúa xoá sạch mọi loài ở trên mặt đất:
Từ loài người đến các thú vật,
Từ giống chim trời đến bò sát dưới đất,
Chúa xoá cho mất tích luôn,
Duy tàu Nô-ê thì không hề gì:

An toàn cả nhà Nô-ê
Cũng như loài vật cận kề náu thân.
Càng ngày nước càng dâng lên,
Dâng hoài suốt một trăm năm mười ngày”.
(Sáng Thế 7:23-25)
[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

Dù bão sóng thét long trời lở đất, cũng phải nín câm trước oai phong của Thiên Chúa, uy quyền:
“Sóng triều cuộn cuộn dâng cao,
Sóng triều lồng lộn thét gào âm vang.
Sóng thét gào, dẫu trời long đất lở,
Sóng trùng trùng, dẫu hung hổ tiến lên,
Ngài át hẳn, Ngài dẹp yên sóng dữ,
Ôi, oa -hùng của Chúa tự cung thiên!”
(Tv 93, 3-4)
[:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

“Người là ai?” Các môn đệ thiếu lòng tin vì ở với Thầy bấy lâu mà vẫn không biết Thầy là Con Thiên Chúa. Ngay cả khi Thầy đã phục sinh rồi, mà còn nhiều kẻ hoài nghi. **Lời Chúa dạy ta bài học củng cố Đức Tin.** Cứ nhìn những việc Chúa làm thì biết Người là Con Thiên Chúa.

- Khi Đức Giê-su đang giảng dạy trong hội đường Ca-phác-na-um, bỗng xuất hiện một người bị thần ô uế nhập, anh ta kêu lớn tiếng, Người quát mắng thần ô uế, trục xuất nó ra khỏi người đó (Mc 1: 21-28). Lời Người mạnh mẽ đến nỗi ma quỷ phải run khiếp và van xin Người nương tay cho chúng (x. Mc 5,12), khiến “ai nấy đều kinh ngạc, bàn tán: “Thế nghĩa là gì?... Ông ấy ra lệnh cho cả các thần ô uế và chúng phải tuân lệnh!” (Mc 1,27; Lc 4:36; Mt 12:25-28).

- Bốn mươi ngày ăn chay trong hoang địa, ma quỷ tìm mọi cách cám dỗ Chúa. Nó rất tinh quái đánh vào tâm lý yếu đuối tham vọng của loài người. Hết đưa ra ham muốn vật chất giàu sang, lại nhử mời tham vọng quyền thế. Nó đem Đức Giêsu lên cao, chỉ cho Người thấy muôn nước trần gian: “Tôi sẽ cho ông toàn quyền cai trị cùng với vinh quang lợi lộc các nước này, vì quyền hành ấy đã được trao cho tôi, tôi muốn cho ai tùy ý. Nếu ông bái lạy tôi, thì ông sẽ toàn quyền sở hữu. Đức Giêsu đáp lại: “Đã có lời chép rằng: Người phải bái lạy Đức Chúa là Thiên Chúa của người, và phải thờ phượng một mình Người mà thôi”. Cuối cùng đến quyền lực thần thiêng, nó đem Người đến Giêrusalem, đặt Người trên nóc đền thờ mà thử thách: “Nếu ông là Con Thiên Chúa thì đứng dậy mà nhảy xuống đi, vì đã có lời chép rằng: ‘Thiên Chúa sẽ sai thiên sứ gìn giữ bảo vệ ông, Thiên sứ sẽ ra tay đỡ nâng, cho ông khỏi vấp chân vào đá’. Nhưng Đức Giêsu đáp lại: “Đã có lời rằng: Người chớ thử thách Đức Chúa là Thiên Chúa của người”. Nó đành thua cuộc bỏ đi.

II- DỆP TAN BÃO SÓNG, CHÚA CHẲNG BỎ RƠI CON

Trong buổi Tiếp kiến chung sáng thứ Tư ngày 12.10.2011, khi trình bày loạt bài giáo lý về cầu nguyện với bài thứ 15: Thánh Vịnh 126. Đức Thánh Cha Bênêđictô XVI nhấn mạnh rằng: “Ngay cả trong những đêm tăm tối nhất của cuộc sống, Ngài vẫn không hề bỏ mặc chúng ta một mình. Ngay cả trong những lúc khó khăn nhất của cuộc đời, Ngài vẫn luôn hiện diện với chúng ta. Và thậm chí, ngay cả trong đêm cuối đời, trong giây phút cô đơn hiu quạnh cuối cùng của cuộc sống, vốn dĩ không ai có thể đồng hành cùng với chúng ta, trong đêm cuối cùng trước giờ lâm tử đó, Thiên Chúa vẫn không hề từ bỏ chúng ta...”

Tin Mừng Mác-cô cho ta nhớ đến chuyện ông Giona: Cứng đầu, cưỡng chống lại Lời Chúa. **Rồi cuối cùng ông được Thiên Chúa khuất phục bằng tình yêu.** Chúa sai Giona đến Ninivê để công bố sứ điệp sám hối. Ông đứng dậy nhưng là để trốn đi Tác-sít, tránh nhan ĐỨC CHÚA. Ông xuống Gia-phô và tìm được một chiếc tàu sắp đi Tác-sít. Nhưng ĐỨC CHÚA tung ra một cơn gió to trên biển và liền có một trận bão lớn ngoài khơi, khiến tàu tưởng chừng như sắp vỡ tan. (Giona, 1: 2-4). Đúng như lời thánh vịnh mô tả cảnh sóng cuồng bão táp nơi đại dương:

“Họ thông thương, vượt bao la biển cả
Thấy nhân tiền việc Chúa đã hiển nhiên,
Thấy bao kỳ công của Người giữa thủy triều, nước lũ:
Người ra lệnh cho bão tố bùng lên,
Cho sóng dập dồn cuồng điên xô đẩy,
Cho quay cuồng, nghiêng ngả như say,
Trong phút chốc đã biến ngay đầu mắt.
Họ cầu xin Chúa, than van kêu nài,
Xin Người nâng đỡ, đưa tay,
Kéo ra khỏi cảnh đoạ đày gian lao,
Xin cho gió thoảng lao xao,
Bão dông chợt tắt, sóng gào im hơi.
Họ vui sướng vì biển trời im tiếng,
Chúa dẫn họ về tới bến chờ mong”.
(TV. 107: 23-30)

Thủy thủ sợ hãi, kêu cứu, ai nấy ném hàng xuống biển cho nhẹ bớt. Còn ông Giô-na thì đã xuống hầm tàu, nằm đó và ngủ say. Thuyền trưởng lại gần gọi ông dậy. Họ gieo quẻ rơi trúng ông Giô-na. Nghe ông kể lại, họ biết là ông đang trốn đi để tránh nhan ĐỨC CHÚA. Biển càng lúc càng động mạnh. Họ bảo ông: “Chúng tôi phải xử với ông thế nào đây cho biển lặng, không còn đe dọa chúng tôi nữa?” Ông bảo họ: “Hãy đem tôi ném xuống biển thì biển sẽ lặng đi, không còn đe dọa các ông nữa; vì tôi biết là tại tôi mà các ông gặp cơn bão lớn này.” Thế là họ đem ông Giô-na ném xuống biển. Biển dừng cơn giận dữ (Giona 1: 5-15). Ông nằm trong bụng cá ba ngày, ba đêm, lúc tỉnh dậy ông đã ở bãi biển Ninivê. Ông đi tìm nơi trống vắng nằm đó suy nghĩ, buồn bực, tại sao Chúa lại bắt ông làm việc này. Bực tức hơn nữa là nắng nóng ban ngày thiêu đốt trên đầu ông, ngay cái cây đang che nắng cũng bị chết khô. Ông chỉ muốn chết cho xong. Ông trách cứ Chúa, “Đức Chúa phán: *“Người, người thương hại cây thầu dầu mà người đã không vất vả vì nó, và không làm cho nó lớn lên; trong một đêm nó đã sinh ra, rồi trong một đêm lại chết đi. Còn Ta, chẳng lẽ Ta lại không thương hại Ni-ni-vê, thành phố lớn, trong đó có hơn một trăm hai mươi ngàn người không phân biệt được bên phải với bên trái, và lại có rất nhiều thú vật hay sao?”* (Giona 4, 10 – 11).

Rơi xuống đại dương, Giô-na bất lực trước sức mạnh không thể chống cưỡng của sự dữ, Giô-na tuyệt vọng, bỏ mặc cho số phận! **Nhưng với lòng khiêm hạ sám hối, tạ ơn và xác tín uy quyền Thiên Chúa toàn năng, Giona đã được Thiên Chúa đoái thương cứu vớt ra khỏi hiểm họa nguy tử,** con cá to lớn đã giữ ông trong bụng ba ngày, thì nay lại nhả ông vào bờ an toàn! Giona thưa với Chúa: *“Con bị đuổi đi khuất mắt Chúa rồi! Nhưng con vẫn hướng nhìn về thánh điện của Chúa.”* Nước bủa vây con đến cổ, vực thăm vẫy bọc con, trên đầu con, rong rêu quấn chẳng chặt. Con đã xuống tận nền móng núi non, cửa lòng đất đã cài then chốt con mãi mãi. Nhưng Ngài đã đưa sự sống của con lên khỏi huyết, **lạy ĐỨC CHÚA là Thiên Chúa của con. Khi mạng sống con hầu tàn, con đã nhớ đến ĐỨC CHÚA và lời cầu nguyện của con đã tới Ngài, tới đền thánh của Ngài.** (Giona 2: 5-8)

KẾT LUẬN

Đẹp tan bão sóng, Chúa uy nghiêm giương quyền cao cả của người Cha quát đe quỳ vương biển cả, vung roi chống trả, trừng phạt, khuất phục thần dữ.

Đẹp tan bão sóng, Chúa bằng tình thương của người Mẹ, âu yếm ôm con tránh khỏi quân thù, như kinh ngư nuốt Giona vào bụng ba ngày ba đêm. Rồi người Cha mới lấy tình thương giáng giải.

Đẹp tan bão sóng, Chúa vội chồm trời dậy dù đang ngủ vì mệt mỏi suốt chặng đường rao giảng, Chúa cứu con cái mình cho *hồi tỉnh phục sinh. Đúng là như chết đi được sống lại.*

Thư 1 Corintô 1.17-30 viết: Thánh Phao-lô nêu cao sự khôn ngoan của Thiên-Chúa đối lập với cái khôn của loài người lý sự, tự mãn, vị kỷ. Thế gian coi thập giá là đối tượng của kinh tởm, yếu kém, hèn nguyên rủa, chúc dữ mà người Do-Thái cho là ô nhục, dân ngoại cho là điên rồ. "Song những gì thế gian cho là điên dại, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục kẻ khôn ngoan, và những gì thế gian cho là yếu kém thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ hùng mạnh; những gì thế gian cho là hèn mạt không đáng kể, là không có, thì Thiên Chúa đã chọn để huỷ diệt những gì hiện có hầu không một phàm nhân nào dám tự phụ trước mặt Người". Chúa đã chiến thắng thế gian, khuất phục Sự Dữ. Nhờ cái chết của Đức Ki-Tô, **thập giá thay đổi ý nghĩa, trở thành mặc-khải về Tình Yêu.**

LỜI NGUYỆN

Lạy Thiên Chúa toàn năng,
Uy quyền Ngài vô song khôn tả.
Con tâm tín Ngài chẳng bỏ rơi con.
Quý ma giăng bóng chấp chờn,
Hồn con chúng quyết xé tan rã rời.
Con đang lênh đênh trên biển đời lộng gió.
Thuyền con như muỗi mất trước bão tố cuồng điên.
Đời con chất ngát ưu phiền,
Biết bao thách đố muốn nghiền thân con.
Đương đầu trong nỗi cô đơn,
Vai mang thập giá muốn con quy rồi.
Nhưng con gắng chẳng buông lời.
Lẽ nào Ngài lại bỏ rời con ư?
Con vẫn gặp Ngài trong tâm tư mộng tưởng,
Con vẫn gặp Ngài giữa vất vưởng điêu linh.
Thánh Giá Ngài muôn hình, muôn vẻ,
Thánh Giá Ngài không vẽ chân dung,
Bóng dài dấu đỏ chấp chùng,
Sao bằng Ngài vắc vô cùng lớn lao?
Chúa Xuân Ngài ngự trên cao,
Bắc thang Thánh Giá, con vào Vườn Xuân

Nặng gánh lo âu
Nước mắt u sầu
Tăm tối khổ đau
Tả tơi xơ xác

Chúa ở nơi nào?
Ngài bỏ con sao?
Ngài đứng bên, Thánh Giá Ngài nặng vác,
Đổ bóng dài cho bóng mát đường con.

Chồng chất tai ương
thống khổ đoạn trường
Dãi nắng dầm sương
Bệnh đau lây lắt
Chúa ở nơi nào?
Ngài bỏ con sao?
Ngài đứng bên, Thánh Giá Ngài nặng vác,
Trổ hoa hồng tươi thắm ngát lừng hương.

Buồn tủi cô đơn,
Kẻ ghét người hờn,
Thù oán vạ oan,
Đuổi xua tan nát.
Chúa ở nơi nào?
Ngài bỏ con sao?
Ngài đứng bên, Thánh Giá Ngài nặng vác,
Rỉ máu hồng cho thắm đẫm tình thương.

Mạ đã xanh mau
Nắng lửa mưa dầu
Vàng úa, còn đâu?
Nhà tan mất đất
Chúa ở nơi nào?
Ngài bỏ con sao?
Ngài đứng bên Thánh Giá Ngài nặng vác,
Xin theo Ngài, con đón lãnh hồng ân

[::: Cong Giao Viet Nam :::](https://www.youtube.com/watch?v=PIMEJHmDK9s)

<https://youtu.be/PIMEJHmDK9s>

(*) Chú Thích

À l'Océan

1- Océan, que vaux-tu dans l'infini du monde ?
Toi, si large à nos yeux enchaînés sur tes bords,
Mais étroit pour notre âme aux rebelles essors,
Qui, du haut des soleils te mesure et te sonde ;
2- Presque éternel pour nous plus instables que l'onde,
Mais pourtant, comme nous, œuvre et jouet des sorts,
Car tu nous vois mourir, mais des astres sont morts,
Et nulle éternité dans les jours ne se fonde.
3- Comme une vaste armée où l'héroïsme bout
Marche à l'assaut d'un mur, tu viens heurter la roche,
Mais la roche est solide et repaît debout.
Va, tu n'es cru géant que du nain qui t'approche :
Ah ! Je t'admirais trop, le ciel me le reproche,
Il me dit: «Rien n'est grand ni puissant que le Tout! »

Auteur: René-François Sully Prudhomme

Ben. Đỗ Quang-Vinh